

Arrest

nr. 212 111 van 7 november 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat **ANDRIEN Dominique** en **UNGER Deborah**.
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2018 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing en de nietigverklaring van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing Besluit tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat van 23 oktober 2018.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat UNGER D., die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat FLORIO I., die loco advocaat MATTERNE E. verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 12 april 2018 wordt verzoeker aangetroffen door de politie van Zeebrugge. Hij werd bevolen om het grondgebied te verlaten en diezelfde dag werd de beslissing genomen waarbij een inreisverbod voor de duur van drie jaar werd opgelegd (bijlage 13sexies). Vervolgens wordt verzoeker nog drie maal aangetroffen in illegaal verblijf, waarbij hij telkens wordt bevolen om het grondgebied te verlaten (herbevestigingen bevel). Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker tegen voormelde bevelen en bijlage 13sexies een beroep heeft ingediend. Verzoeker wordt op 27 juli 2018 aangetroffen door de politie PZ Brussel Hoofdstad Elsene.

1.2. Op 27 juli 2018 is er een positieve hit eurodac van Italië.

1.3. Op 27 juli 2018 wordt de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen genomen. Tegen die beslissing diende verzoeker geen beroep in.

1.4. Op 3 september 2018 stelt de centrumarts vast dat verzoeker geen medische problemen kent die een inbreuk inhouden op artikel 3 EVRM, dat hij geschikt is om in het centrum te verblijven en dat hij fit-to-fly is.

1.5. Tijdens het verhoor van 22 oktober 2018 verklaart verzoeker dat hij gehoorproblemen heeft.

1.6. De Belgische autoriteiten richten op 16 augustus 2018 een terugnameverzoek aan de Italiaanse autoriteiten. Daar niet binnen de in artikel 25 (2) van de Dublin III Verordening voorziene termijn wordt geantwoord, worden de Italiaanse autoriteiten op 4 september 2018 gewezen op het stilzwijgend akkoord en hun verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag op grond van artikel 18.1.d van de Dublin III Verordening.

1.7. Op 5 september 2018 verklaart verzoeker in het gesloten centrum dat hij zo snel mogelijk wil terugkeren naar Italië.

1.8. Op 16 oktober 2018 worden de Italiaanse autoriteiten op de hoogte gebracht van het feit dat verzoeker is verdwenen. Het akkoord wordt verlengd tot 18 maanden.

1.9. Er wordt op 22 oktober 2018 een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld naar aanleiding van illegaal verblijf.

1.10. Op 22 oktober 2018 wordt het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering genomen (bijlage 13septies). Verzoeker heeft tegen voornoemd bevel een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend bij de Raad gekend onder RvV 225 709 / IX.

1.11. Op 23 oktober 2018 wordt het besluit tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat genomen.

Dit is de bestreden beslissing.

“BESLUIT TOT OVERDRACHT AAN DE VERANTWOORDELIJKE LIDSTAAT MET BESLISSING TOT HET VASTHOUDEN IN EEN WELBEPAALENDE PLAATS MET HET OOG OP OVERDRACHT AAN DE VERANTWOORDELIJKE LIDSTAAT

In uitvoering van artikel 26, lid 1: Wanneer de aangezochte lidstaat instemt met de overname of de terugname van een verzoeker of een andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), stelt de verzoekende lidstaat de betrokkene in kennis van het besluit om hem over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat en, indien van toepassing, van het besluit om zijn verzoek om internationale bescherming niet te behandelen. Indien een juridisch adviseur of andere raadsman de betrokkene vertegenwoordigt, kunnen de lidstaten besluiten deze juridisch adviseur of raadsman in plaats van de betrokkene van het besluit in kennis te stellen en, indien van toepassing, het besluit aan de betrokkene mee te delen.

van Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend, wordt besloten dat

de heer, die verklaart te heten,

naam : X

voornaam : x

geboortedatum : 01.01.2000

geboorteplaats : ERITREA

nationaliteit : Eritrea

in voorkomende geval, ALIAS:

vastgehouden wordt te Vottem met het oog op overdracht aan Italië in toepassing van Art. 18.1 (d) van Verordening 604/2013.

REDEN VAN DE BESLISSING

Betrokkene werd vastgehouden in 127bis naar aanleiding van een positieve eurodac hit van Italië op 27/07/2018. Op 16/08/2018 werd er voor betrokkene een verzoek voor terugname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 25(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord waardoor Italië met toepassing van artikel 25(2) de verantwoordelijke lidstaat werd. Op 04/09/2018 werden de Italiaanse instanties door onze diensten op de hoogte gesteld van dit stilzwijgend akkoord en van hun verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene. Op 16.10.2018 werden de Italiaanse autoriteiten op de hoogte gebracht dat betrokkene was verdwenen en werd het akkoord verlengd tot 18 maanden.

We benadrukken dat de Italiaanse autoriteiten met toepassing van artikel 18.1(d) van Verordening 604/2013 instemden met de terugname van betrokkene. Dit artikel stelt: “de lidstaat is verplicht d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. We verwijzen verder ook naar artikel 18(2): “In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU”. Dit betekent dus dat de Italiaanse instanties reeds een beslissing namen omtrent het door betrokkene in Italië ingediende verzoek om internationale bescherming maar dit impliceert ook dat betrokkene na overdracht, indien betrokkene dit wenst, aan de Italiaanse instanties in Italië de mogelijkheid zal hebben om een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen waarin hij zijn actuele vluchtmotieven zal kunnen aanbrengen aan de Italiaanse autoriteiten. Indien betrokkene beslist om een nieuw verzoek tot internationale bescherming in te dienen in Italië zal dit verzoek inhoudelijk onderzocht en behandeld worden door de Italiaanse instanties. We benadrukken hierbij ook dat de land autoriteiten de betrokkene niet zullen verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal dan ook gemachtigd zijn te verblijven in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

We benadrukken verder ook dat de terugname van betrokkene door de Italiaanse instanties op grond van artikel 18.1(d) van Verordening 604/2013 ook impliceert dat betrokkene na overdracht naar Italië de mogelijkheid kan hebben om een beroepsprocedure op te starten tegen zijn eerdere beslissing indien hij nog niet van deze mogelijkheid gebruik heeft gemaakt. Daarnaast wensen we verder ook op te merken dat voor zover een verzoeker voor internationale bescherming van mening mocht zijn dat een door de Italiaanse instanties genomen beslissing in strijd is met artikel 3 van het EVRM, het non-refoulementbeginsel of andere verdragsverplichtingen hij of zij dit kan aanklagen bij de bevoegde instanties of het EHRM.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een verzoek om internationale bescherming op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een verzoek om internationale bescherming. Het verzoek om internationale bescherming van betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het

gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Italië hem zonder meer zal repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft na zijn aankomst in Italië en vooraleer in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.

Betrokkene verklaarde op 05/09/2018 aan het gesloten centrum dat hij zo snel mogelijk wenst terug te keren naar Italië.

Betrokkene verklaarde in het hoorrechtverslag van 27/07/2018 aan de politie PZ Brussel Hoofdstad Elsene dat hij vreest voor zijn leven in zijn land van herkomst.

Op 22/10/2018 verklaarde betrokkene aan een DVZ medewerker dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst of naar het land waar hij een asielaanvraag had ingediend, dat hij geen familie meer heeft.

Met betrekking tot de verklaring die betrokkene geeft waarom hij niet terug kan naar Eritrea, dient te worden opgemerkt dat deze informatie slaat op het de redenen waarom betrokkene het land waarvan hij het staatsburgerschap verklaarde te bezitten of waar hij zijn gewoonlijk verblijf zou hebben gehad, zou zijn ontvlucht. Deze inhoudelijke verklaringen worden niet in overweging genomen in het kader van de Dublinprocedure waarbij op basis van de Dublin-III-Verordening de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van verzoek om internationale bescherming wordt vastgesteld.

Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Italië dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties (Maria de Donato, Daniela di Rado, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", last updated 21.03.2018; SFH/OSAR, "Reception Conditions in Italy. Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, in Italy", Bern, augustus 2016) met betrekking tot de situatie in Italië wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Italië blijkt, dat men omdat men verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn in Italië of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als verzoeker om internationale bescherming in Italië automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art.3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men een verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn. In de aangehaalde rapporten van deze bovenstaande toonaangevende en gezaghebbende organisaties zijn er geen dergelijke meldingen terug te vinden. In deze verschillende rapporten wordt bovendien ook nergens melding gemaakt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Italië omwille van structurele tekortkomingen in het Italiaanse systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden

in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Wat betreft de actuele situatie waarbij er in Italië momenteel een hoge instroom is van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten ten gevolge de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgripen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten dient echter te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekent dat betrokkene na zijn overdracht aan de Italiaanse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Er zijn evenmin recente objectieve publicaties van toonaangevende en gezaghebbende organisaties voorhanden waaruit blijkt dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in de Italiaanse procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvangmodaliteiten door de verhoogde instroom van verzoekers om internationale bescherming in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen stelselmatig zijn.

Wat betreft eventuele elementen van racisme, dient bovendien te worden opgemerkt dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Dit impliceert echter niet automatisch dat wat betreft de behandeling van verzoeker om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers om internationale bescherming dat personen, die aan Italië worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen.

Wat betreft de publicaties in analoge en digitale media met betrekking tot de verhoogde instroom van kandidaatvluchtelingen en economische migranten in Italië en de organisatorische problemen die daar mee gepaard zouden gaan, dient echter te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermeldde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn: publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van bovenstaande toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties.

Verder dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform onder meer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU en 2013/32/EU zou volstaan om de overdracht van een verzoeker om internationale bescherming aan de normaal gesproken bevoegde lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de verzoeker om internationale bescherming er zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn verzoek om internationale bescherming te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat- Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Departement blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend verzoek om internationale bescherming te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming wordt ingediend, de verzoeker om internationale bescherming niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermeldde richtlijnen, in casu 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielvzoek te behandelen, in gevaar brengen.

Niet tegenstaande dat een overdracht dus een schending kan uitmaken in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als verzoeker om internationale bescherming of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van verzoekers om internationale bescherming, in Italië zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Italië te kort schieten of structurele tekortkoming vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van deze rapporten, waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene wordt toegevoegd en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Italiaanse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat in de procedure tot het bekomen van internationale bescherming van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Italië er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Italiaanse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. Betrokkene verklaarde in de hoorrecht verslagen van 27/07/2018 aan de politie van PZ Brussel Hoofdstad Elsene dat hij medische problemen heeft maar dat hij ze niet in het Engels kan uitdrukken. Een centrumarts onderzocht op 03/09/2018 betrokkene in het gesloten centrum en stelde vast dat betrokkene geen medische problemen kent die een inbreuk inhouden op artikel 3 van het EVRM en dat hij geschikt is om in het centrum te verblijven en dat hij fit-to-fly is. Op 22/10/2018 verklaarde betrokkene aan een DVZ medewerker dat hij een oorprobleem had.

Er zijn in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Italië. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Op basis van de verklaringen van betrokkene en de elementen aanwezig in het administratieve dossier van betrokkene kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betrokkene verklaarde in het hoorrecht verslag van 27/07/2018 datum aan de politie van PZ Brussel Hoofdstad Elsene dat hij geen familie in België en Europa heeft. Hij herhaalde dit op 22/10/2018 aan een DVZ medewerking. Een schending van art. 8 EVRM kan niet aannemelijk worden gemaakt.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

VASTHOUDING

In uitvoering van artikel 28, lid 2: Wanneer er een significant risico op onderduiken van een persoon bestaat, mogen de lidstaten de betrokken persoon in bewaring houden om overdrachtsprocedures overeenkomstig deze verordening veilig te stellen, op basis van een individuele beoordeling en, enkel voor zover bewaring evenredig is, en wanneer andere, minder dwingende alternatieve maatregelen niet effectief kunnen worden toegepast.

van Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend,

REDEN VAN DE BESLISSING

Gelet op Art 1, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, bestaat er een significant risico op onderduiken van betrokkene.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

In het verslag van het verhoor afgenomen op 27/07/2018 door de politie van PZ Brussel Hoofdstad Elsene, beweert betrokkene sinds 5 dagen in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

In het verslag van het verhoor afgenomen op 27/07/2018 door de politie van PZ Brussel Hoofdstad Elsene, beweert betrokkene sinds 5 dagen in België te verblijven. Betrokkene heeft zich echter niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij/zij op hotel logeert.

7° Betrokkene heeft tijdens zijn ondervraging met dat punt, verborgen dat hij zijn vingerafdrukken heeft gegeven in een andere lidstaat na een verzoek tot internationale bescherming te hebben ingediend.

In het verslag van het verhoor afgenomen op 27/07/2018 door de politie van PZ Brussel Hoofdstad Elsene, ontkent betrokkene dat hij ooit in een andere EU-lidstaat zijn vingerafdrukken heeft laten afnemen.

22.10.2018 antwoorde betrokkene aan de DVZ medewerker dat hij zijn vingerafdrukken had laten nemen in Duitsland. Op Echter uit de gegevens van de Eurodac-databank blijkt dat zijn vingerafdrukken in 2014 in Italië en in 2015 in Duitsland werden genomen.

9° Terwijl hij in verband met dit punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij vroeger reeds een verzoek op internationale bescherming heeft ingediend in een andere lidstaat.

In het verslag van het verhoor afgenomen op 27/07/2018 door de politie van PZ Brussel Hoofdstad Elsene, antwoord betrokkene nooit op de vraag of hij ooit in een andere EU-lidstaat een asielaanvraag heeft ingediend. Op 22.10.2018 antwoorde betrokkene niet op de vraag of hij in een andere lidstaat een asielaanvraag had ingediend. Op Echter uit de gegevens van de Eurodac-databank blijkt dat zijn vingerafdrukken in 2014 in Italië en in 2015 in Duitsland werden genomen.”

2. Ontvankelijkheid

Ambtshalve moet worden vastgesteld dat de vordering, in de mate dat ze gericht is tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, onontvankelijk moet worden bevonden, aangezien de Raad

voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) geen rechtsmacht heeft om hiervan kennis te nemen. Overeenkomstig artikel 71 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) is de beslissing tot vrijheidsberoving enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.1.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.1.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast en wordt niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden.

De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

3.2.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.2.2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending voor van artikel 3 EVRM, van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, van de artikelen 3.2, 6.1, 8 en 17 van de Dublin III Verordening, van de artikelen 51/5 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

Verzoeker betoogt dat de opvangvoorzieningen in Italië onvoldoende onderzocht werden en er geen individuele garanties werden bekomen. Hij verwijst hiervoor onder meer naar het AIDA rapport van maart 2018, het OSAR rapport van 2016, het rapport van amnesty international van 2017/2018. Verzoeker vervolgt dat hij niet in de gelegenheid werd gesteld om zijn medische problemen te uiten. Er zou geen garantie zijn dat hij toegang heeft tot de gezondheidszorg in Italië.

3.2.2.2. De Raad wijst erop dat het EHRM eind 2015 en in oktober 2016 nogmaals bevestigde dat de situatie voor asielzoekers in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van het MSS arrest en dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië, en van de opvangvoorzieningen aldaar, op zich niet voldoende is om alle overdrachten van asielzoekers, in het kader van de Dublin III-Verordening, naar Italië te schorsen (EHRM 30 juni 2015, A.S. v. Zwitserland, nr. 39350/13; EHRM 3 november 2015, nr. 37466/13, A.M. v. Zwitserland; EHRM 17 november 2015, nr. 54000/11, A.T.H. v. Nederland; EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, §15, 33).

Uit het administratief dossier blijkt dat voorafgaand aan het nemen van de thans bestreden beslissing de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht naar Italië werd onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van asielzoekers die in het kader van de Dublin III-Verordening naar Italië worden overgedragen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat het bestuur bij dit onderzoek rekening gehouden heeft met internationale gezaghebbende rapporten en arresten van het EHRM. De verwerende partij heeft geoordeeld dat hieruit blijkt dat niet op voorhand vaststaat dat asielzoekers die in het kader van de Dublin III-Verordening naar Italië worden overgedragen er geen aanspraak maken op opvang of dat deze in de praktijk niet zou worden verkregen.

Verzoeker gaat er verkeerdelijk van uit dat in de bestreden beslissing op algemene wijze criteria moeten worden opgesomd die aangeven wanneer er sprake zou zijn van een structurele tekortkoming. Het komt daarentegen wel toe aan het bestuur te motiveren waarom een overdracht in uitvoering van de Dublin III Verordening geen schending inhoudt van artikel 3 EVRM, zoals in casu gebeurde.

Inzake de kritiek op het opvangbeleid van asielzoekers, blijkt uit de in de bestreden beslissing genoemde rapporten dat, hoewel er zich desgevallend problemen kunnen voordoen in individuele gevallen, er verschillende opvangmogelijkheden bestaan waar verzoeker in principe toegang toe heeft en asielaanvragen wel degelijk worden behandeld zodat niet op voorhand vaststaat dat hij niet zal worden behandeld overeenkomstig de Europese regelgeving. Temeer nu zijn raadsman op de hoogte is van de initiatieven die hij kan nemen en hem hieromtrent kan informeren.

Er werd rekening gehouden met de persoonlijke situatie van verzoeker en met zijn verklaringen afgelegd tijdens het Dublinverhoor.

Verzoeker betwist niet dat hij op 5 september 2018 uitdrukkelijk verklaarde dat hij zo snel mogelijk wenst terug te keren naar Italië.

In de beslissing wordt erop gewezen dat de Italiaanse instanties reeds een beslissing hebben genomen aangaande het door verzoeker ingediende verzoek om internationale bescherming, maar dat dit ook tot gevolg heeft dat verzoeker indien hij dit wenst een nieuw verzoek kan indienen. De beslissing motiveert hierover: *“We benadrukken dat de Italiaanse autoriteiten met toepassing van artikel 18.1(d) van Verordening 604/2013 instemden met de terugname van betrokkene. Dit artikel stelt: “de lidstaat is verplicht d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. We verwijzen verder ook naar artikel 18(2): “In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU”. Dit betekent dus dat de Italiaanse instanties reeds een beslissing namen omtrent het door betrokkene in Italië ingediende verzoek om internationale bescherming maar dit impliceert ook dat betrokkene na overdracht, indien betrokkene dit wenst, aan de Italiaanse instanties in Italië de mogelijkheid zal hebben om een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen waarin hij zijn actuele vluchtmotieven zal kunnen aanbrengen aan de Italiaanse autoriteiten. Indien betrokkene beslist om een nieuw verzoek tot internationale bescherming in te dienen in Italië zal dit verzoek inhoudelijk onderzocht en behandeld worden door de Italiaanse instanties. We benadrukken hierbij ook dat de land autoriteiten de betrokkene niet zullen verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal dan ook gemachtigd zijn te verblijven in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.”*

Er wordt gemotiveerd omtrent de opvangvoorzieningen. In de beslissing wordt gesteld dat het UNCHR geen rapporten heeft gepubliceerd waarin gesteld zou worden dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor zij blootgesteld zouden worden aan behandelingen strijdig met artikel 3 EVRM.

Verzoeker betoogt dat het hoorrecht is geschonden. Hij stelt: *“In casu, werd de verzoeker niet in de gelegenheid gesteld om zijn aanmerkingen te geven. Het gehoor werd inderdaad uitgevoerd in afwezigheid van een tolk in Amhaars in een taal dat de eiser niet afdoend begrijpt (Engels). De verzoeker heeft inderdaad beperkt kennis van het Engels dat absoluut niet afdoend is om te begrijpen wat van hem verwacht is en om te kunnen uitleggen voor welke redenen hij niet het eens is met bestreden beslissing. Verzoeker werd niet ondervraagd over de slechte behandeling die hij tijdens zijn reis heeft ondergaan, waardoor hij een kwetsbaar persoon in de zin van het recht van de Europese Unie is geworden. Bovendien lijdt verzoeker aan verschillende gezondheidsproblemen die hij niet kan verklaren in een taal die niet zijn moedertaal is. Verwerende partij heeft kennelijk de hoorplicht, die door de verdedigingsrechten beschermd zijn, geschonden. Het formulier van 5 september 2018 voor een verzoek om terugzending naar Italië, dat de verzoeker vrijwillig in het detentiecentrum zou hebben ingevuld, is opgesteld zonder de aanwezigheid van een advocaat of een tolk om hem de gevolgen van*

dit verzoek toe te lichten". Verzoeker betoogt voorts dat hij medische problemen heeft: "Niet alleen is de verwerende partij op de hoogte van de medische problemen van de verzoeker, maar erkent ook dat hij niet de gelegenheid heeft gehad om deze te uiten. Indien de consult op 3 september door een hulsarts heeft geleid tot de conclusie dat de verzoeker in staat was om te reizen en in hechtenis in België te worden genomen, is dit bovendien geen garantie dat de verzoeker toegang heeft tot gezondheidszorg in Italië. Het blijkt uit het medisch dossier van de verzoeker dat hij een echografie had en dat hij een afspraak heeft met een KNO-arts. De gezondheidstoestand van verzoekster vereist dus toegang tot specifieke zorg, die door de verwerende partij in het geheel niet in aanmerking is genomen."

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd over het hoorrecht en verzoekers medische problematiek: *"Betrokkene verklaarde in de hoorrecht verslagen van 27/07/2018 aan de politie van PZ Brussel Hoofdstad Elsene dat hij medische problemen heeft maar dat hij ze niet in het Engels kan uitdrukken. Een centrumarts onderzocht op 03/09/2018 betrokkene in het gesloten centrum en stelde vast dat betrokkene geen medische problemen kent die een inbreuk inhouden op artikel 3 van het EVRM en dat hij geschikt is om in het centrum te verblijven en dat hij fit-to-fly is. Op 22/10/2018 verklaarde betrokkene aan een DVZ medewerker dat hij een oorprobleem had. Er zijn in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Italië. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Op basis van de verklaringen van betrokkene en de elementen aanwezig in het administratieve dossier van betrokkene kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid."*

Verzoeker stelt zelf dat hij op 27 juli 2018 werd verhoord *"in afwezigheid van een tolk in Amhaars"*. Door te betogen dat de tolk en de interviewer in het Engels communiceerden maakt hij geen schending van het hoorrecht aannemelijk. Verzoekers betoog dat hij een echografie had, blijkt niet uit het administratief dossier, noch uit de stukken die hij voor het eerst bij zijn verzoekschrift voegt, zijnde een voorschrift voor het medicament sedinal van 1 oktober 2018, drie attesten die enkel aantonen dat verzoeker toegang heeft tot dringende medische hulp en een attest van 25 oktober 2018 waaruit blijkt dat verzoeker een afspraak heeft op 21 november 2018 in het UMC St-Pieter, 1000 Brussel. Het formulier van de centrumarts is het enige medische stuk in deze zaak dat relevant is.

Op 3 september 2018 werd verzoeker door een centrumarts onderzocht in het gesloten centrum die vaststelde dat verzoeker geen medische problemen kent die een inbreuk inhouden op artikel 3 van het EVRM en dat hij geschikt is om in het centrum te verblijven en dat hij fit-to-fly is. Verzoeker betwist ook niet dat hij door een centrumarts werd onderzocht, dat hij fit-to-fly werd bevonden en dat geoordeeld werd dat hij niet lijdt aan een ziekte strijdig met artikel 3 EVRM.

Gelet op de voorliggende gegevens blijkt geen schending van de rechten van verdediging en het hoorrecht, nu hij niet aantoonde dat de bestreden beslissing op dat vlak anders zouden kunnen zijn geweest. Hij blijft in gebreke te preciseren in welke mate zulks dan de beslissingname heeft beïnvloed. Hetzelfde geldt bovendien ook waar verzoeker aanvoert niet te zijn bijgestaan door een advocaat voor of tijdens het invullen het formulier van 5 september 2018 voor een verzoek om terugzending naar Italië.

Verzoeker kan niet in redelijkheid voorhouden dat het voor hem niet duidelijk is geweest dat het gehoor handelde over een mogelijke overdracht aan Italië en dat hij niet in de mogelijkheid was om de door hem thans naar eigen zeggen ondergane slechte behandelingen naar voor te brengen en hij onwetend was over de relevantie hiervan. Uit het dossier en de bestreden beslissing blijkt bovendien dat verzoeker de mogelijkheid had om duidelijkheid te scheppen over zijn medische problematiek.

Rekening houdend met voorgaande kan niet anders dan worden vastgesteld dat hij niet aantoonde dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin hij in Italië zal worden opgevangen.

Zie in dit verband naar het arrest *Ali and others v. Switzerland and Italy* (decision n°30474/14, 4/10/2016), waarin het EHRM oordeelde dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 EVRM:

“36. As to the second applicant, the Court recalls that it has already concluded that the transfer from Switzerland to Italy of adult asylum seekers, including those requiring medical treatment but who are not critically ill, would not give rise to a violation of Article 3 of the Convention (*A.S. v. Switzerland*, no. 39350/13, § 38, 30 June 2015; *A.M. v. Switzerland* (dec), no. 37466/13, § 20, 3 November 2015). Since the second applicant is an adult and has not established that he is critically ill, the Court does not see any reason to depart from its conclusions in the above-mentioned cases.”

Verzoeker kan niet zonder meer poneren dat hij in Italië geen toegang zal krijgen tot de gezondheidszorg, nu hij geen concrete informatie aanbrengt die ingaat tegen het oordeel van het EHRM.

Verzoeker brengt geen persoonlijke elementen aan die een schending van artikel 3 EVRM bij terugkeer naar Italië aannemelijk zou kunnen maken. Het begin van bewijs van een schending van voormelde hogere rechtsnorm wordt niet geleverd. Een verwijzing naar enkele rapporten, zonder in te gaan op zijn concrete situatie, doet daaraan een afbreuk.

De verwerende partij heeft op het eerste gezicht een zorgvuldig onderzoek gevoerd naar de algemene situatie in Italië en de specifieke situatie van verzoeker. Gezien verzoeker geen enkel element heeft aangehaald dat kan wijzen op enige kwetsbaarheid kan hij in casu niet worden gevolgd waar hij stelt dat de verwerende partij naast dit voormeld onderzoek, ook nog bijkomende individuele garanties had moeten vragen omtrent de opvangmodaliteiten.

Verzoeker toont niet aan dat er geen Dublin-overdrachten meer mogen geschieden naar Italië en toont niet aan dat rekening houdend met de algemene rapporten en rechtspraak van het EHRM de soevereiniteitsclausule te beperkend geïnterpreteerd zou zijn.

Het enig middel is niet ernstig.

3.3. Dienvolgens is niet voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven november tweeduizend achttien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DE BONDT,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE BONDT

M. MILOJKOWIC